

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 13105

SORE BAS TOYVIM

Isaac Leib Peretz

•

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

שולר = ביבליאטעק

№ 29

י. ל. פרק

שרה בת טובים

*

פארלאג, קולטור-ליגע' ווארשע

שול-ביבליאטעק

№ 29

י. ל. פרק

שרה בת-טובים

פאראלעגט פון דער
פאראלעגער
פאראלעגער
פאראלעגער

92-M 0266
9920

פאראלעגער, קולטור-ליגע' ווארשע

L. Perec — Sura Bas Towina

Wyd. : Sp. Wyd. „Kultur - Liga”
Leszno 40. 0000 Warszawa 1927

Druk. „Di welt”, Nowełpie 7.

דער זינג

אדער

שָׁרָה בַּת טוֹבִים

I

וון די מעשה, וואָס איך וועל יעצט דערציילן,
איז אַן אויסטערליש-וואונדערלעכע מעשה,
און — איין אַמת גמור. זי איז אין קיין שום
ספר נישט געדרוקט, אין קיין קהלישן פּנקס
נישט כאַרשריבן; איך האָב זי בקבלה איש מפי איש און
שטאַמט פון אַ גרויס אָרט. . .

און געשען איז די מעשה פאַרצייטנס, ווען עס זענען
נאָך אַזויפיל שטעט און דערפער נישט געווען; אַ וועלט
מיט, וואַלד-אויס, וואַלד-איין. און געטראָפן האָט זיך עס
אין מערן דער מדינה, אַ ייִדישע קהילה איז זעלטן,
משפּחותדיג אין דערפער פאַרווייט, אין וועלדער צעשפּרייט,
אָן תּוֹרָה, אָן תּפִּלָּה בצפּור, אויסער ימים-נוראים, ווען מען
צײַט מיט קינד און קײט אין די ווייטע שטעט אַריין.

זיצט זיך דעמאלט א ייד א שווייגער ביי א גראף אין
א דארף; פרנסה רינט איבערן מויל. . . 500 קי מעלקט
ער דעם גראפס; זיינע אייגענע אויך אביסל. האָט ער א
פולן קעלער מיט פוטער און קעז, א בידעם מיט תבואות,
פלאַקס און פעלעכלעך, און דער טייסטער אין בוזעם וואַקסט
אין דער דיק, און דאָס קניפל ביי דער שווייגערן באַזונדער,
און א זון וואַקסט א געזונטער, א וואילער, ווי א יונגער
בוים אין וואַלד.

און פונדעסטוועגן, איינמאל אין א ווינטער-נאַכט, זיצט
דער שווייגער ביי א וועקסן ליכט ביים טיש איבער די
חשבונות, מיט דער שפיץ-ווייסלעכער באַרד צווישן די ציין,
דער שטערן גערונצלט, ווי פון שווערע זאַרג, און קוקט
מיט פאַרנעפלטע אויגן אין פענסטער אַרײַן. . .

— דו זינדיקסט, מיין מאַן! — וועקט אים פון די גע-
דאַנקען דער שווייגערנס קול. פון דער צווייטער שטוב איז
זי אַרײַנגעקומען, צום שלאַפנדיקן זון געקוקט, און איר
פנים שטראַלט. — הערסט, איבערגעבויגן האָב איך זיך איבער
אים. . . די בעקלעך רויטלען זיך, ווי א פרישער פרימאַרגן,
און דער אַטעם איז רויק און שטיל, און שמעקט נאָך פרי-
שע עפל. . .

— דאָס איז טאַקע מיין זאַרג, — ענטפערט דער שוויי-
גער. — מען וואוינט אין א דארף, ווייט פון א מידישער
קהילה, און יאָרן ציען, יאָרן פליען, וואו נעמט מען א שדוך
פאַר אונזער זון, ווי אזוי וועט מען אים פאַרקנסן?
— גאָט וועט העלפן — טרייסט די שווייגערן. — ער

האָט ביז אַהער אונז נישט פאַרלאָזט. . .
— אָט דאָס איז עס טאַקע, — מאַכט דער שווייגער, —
גאָטס הילף דאַרף מען, און אין וועלכן זכותו קיין יודע-

ספר בין איך נישט, לערנען לערן איך נישט, צווישן יידן
 האוינט מען נישט, נאָר איין מצנה קאָנען מיר מקיים זיין, —
 הכנסת-אורחים הייסט די מצוה — און זע! — ער ווייזט איד
 מיטן בליק צום פענסטער-צו — איז אָנגעפאלן אַ שניי פון
 הימל, אַ גרויסער שניי, האָט ער די שטעגן פאַריאַגט, די
 העגן פאַרשיט, און טעג, און אפשר וואָכן, וועט קיין אורח
 איבער דער שוועל נישט קומען. . .
 הויבט ער זיך אויף און גייט אַרויס זען, וואָס אין
 דרויסן טוט זיך.

זי נעמט זיך די בעטן צורעכט צו מאַכן, זוימט ער
 זיך אָבער צו לאַנג, ווערט איר אומעטיק, לאַזט זי אָפּ דאָס
 בעטגעוואַנט, גייט צום פענסטער צו און פויקט מיט די
 דיקלעכע פינגער אין דער שויב צום מאַן אַרויס.

איז אָבער די שויב געפרוירן, קלינגט זי העל נישט
 אָפּ כאַפט זי די שאַל אויף זיך, און גייט נאָך דעם מאַן
 פאַר דער טיר. זעט זי, אַז דער מאַן, וואָס הערט נישט
 אירע טריט און קערט זיך נישט אום, שטייט פאַרקוקט
 אויפן וועג פון וואַלד אַרויס. קוקט זי אים, פאַרוואונדערט,
 נאָך. זען זיי ביידע צוזאַמען, ווי איבערן פאַרשיטן וועג
 פון וואַלד גייט אַ געשטאַלט אַ ווייבערישע, אין אַ הויב אַ
 הויכע, אין אַ טערקישער שאַל. און די שאַל איז איבער
 די אַקסלען נאָר פאַר שיינקייט-וועגן פאַרוואַרפן, גלייך אַ
 לינדע זומער-נאַכט; נישט איינגעוויקלט איז זי אין דער
 שאַל, פריי פליען רעכטס און לינקס די עקן פון איר, גלייך
 זיי וואַלטן אירע פליגל געווען. . . און נישט זי גייט אין
 שניי, זי שווימט איבערן שניי, קיין פֿוס פאַלט נישט אַריין,
 לאַזט קיין צייכן איבער.

קוקן זיי אַזוי ביידע פאַרגאַפּט, ביז דאָס געשטאַלט

קײט צו צו זיי און פֿרעגט, צי קאָן זי נישט רוען אַ שעות
ביי זיי אין שטוב. . .

קומט דאָס פֿאַר-פֿאַלק אַביסל צו זיך, קוקן זיך
איבער, פֿירן מיט גרויס פֿרייד דעם ווייבערישן וואונדער-
לעכץ גאַסט אין שטוב אַריין, גאָט האָט זיי אַ גאַסט פֿאַשערט!
און ווילן וועקן דעם משרת, הייסן מאַכן וואַרעמס אַ גלעזל
און די שווייגערן לויפט-צו צו דער שאַנק און עפנט זי
ברייט און וויל אַרויסנעמען פֿון שענסטן און בעסטן עסן
און טרינקען, און איינגעמאַכט, און זיסן בראַנפֿן אַביסל.
דער אויסטערלישער גאַסט זאָגט אָבער: ניין! זי וועט
גאָרנישט פֿאַרוזוכן, גאָרנישט טועם זיין, אַז זי דאַרף נישט,
נאָר אַפֿרוען וויל זי זיך אַביסל, זי גייט אין אַ נויטיק
שליחות. . .

גיט זיך די שווייגערן אונטער, צינדט-אָן נאָך אַ
וועקסן ליכט, פֿירט דעם גאַסט אין אַ באַזונדער חדר
אַריין; ווייזט-אָן אויף אַ גרויס בעט, אויף בעטגעו אַ זוי
שניי, קישנס פֿולכענע, אַ לייכט וואַרעם איבערבעט. . . און ווילט
איר נישט עסן, נישט טרינקען, שלאַפט אייך געזונטערהייט.
שלאַפֿן אָבער, זאָגט דאָס געשטאַלט, וועט זי נישט, נאָר
אַפֿרוען אַביסל, וויל זי האָט נאָך אַ ווייט שליחות.
און אַז די שווייגערן וויל זי איבערלאָזן אין שטוב, האַלט
זי זי איין און פֿרעגט, וויפֿל עס קומט פֿאַרן חדר, וואָרן
אוועקגיין וועט זי שטיל, און וויל קיינעם נישט וועקן, וויל
זי איבערלאָזן געלט.

שפּרינגט די שווייגערן אָפֿ טיף געקרענקט: קיין געלט
נעמט זי נישט, אויף קיין פֿאַל נישט. . . דאָס איז דאָך די
איינציקע מצוה, וואָס זיי קאָנען מקיים זיין אין דאַרף; אין

דעם זכות נאָר העלפט זיי דאָך גאָט, און וועט - גיט זי
מיט גרויס בטחון צו - ווייטער העלפן!

צעשמייכלט זיך דאָס געשטאַלט און פּרעגט:

- פעלט אייך עפעס דען? האָט איר נאָך אַ בקשה צו

גאָט?

- חס ושלום! .. מ'זע'מיר, ברוך-השם, איך און מיין

מאָן געזונט, און אונזער זון זאָל לעבן אודאי... און פּרנסה,
ברוך השם, איבערן מויל... נאָר וועגן אַ זונג גייט...

און זי דערציילט וועגן איר זון, וואָס ווערט 17 יאָר

אַלט... און מען וואוינט אין אַ דאָרף, צו'ן אַ קהילה איז
ווייט...

- און וואָס טוט איר דערצו?

- מען האָפט צו גאָט, מען בעט זיין ליבן נאָמען... .

דער מאָן אויף זיין לשון, זי אויף איר לשון... אַלע גע-
בעטן בעט זי אויס, אַלע תּחנות קאָן זי אויסעווייניק כּמעט,

שרה-בת-טובימס אַלע זיסע, האַרציקע תּחנות... נאָר איינע,
דער עיקר, האָט זי שוין מיט טרערן דורכגענעצט, די זונג-

תּחנה...

גאָט וועט העלפן, שמייכלט דאָס געשטאַלט... איך בין

זיכער, שמייכלט זי... אַ סימן האָט איר, קיין געלט פּאַרן
חדר ווילט איר נישט, גיב איך אייך אַ מתנה פּאַר אייער

זונג פּלה-וועגן...

אזוי זאָגט זי עס, און נעמט דערביי פּון אונטער דער

טערקישער שאַל די מתנה אַפּער: אַ פּאַר גאַלדענע פּאַנ-

טאַפעלעך מיט פּערעלעך באַנייט... בליצט עס אין דער

שווייגערנס אויגן, שטופּט איר דאָס געשטאַלט די פּאַנאַל-

פּעלעך אין דער האַנט אַריין און זאָגט:

- אַ מתנה פּון שרה-בת-טובים, - און פּאַרשווינדט...

און אז דער שווייגער האָט זיך נישט געקאָנט אויפן
ווייב דערווערטן, דאָס אָנגעקלאַמט אין טיר און נישט
באַקומענדיק קיין ענטפער, דערשראָקן די טיר געעפנט,
זעט ער, דאָס ווייב שנייט אַליין אין מיטן ערוב מיט אַן
אַכן בױל, זײַכנגלעאַטע אויגן און גאַלדענע פאַנטאַסע-
לעד איז דער האַנט.

אין דערזעלבער צייט, אין דערזעלבער מדינה
 מערן, נאָר מיילן, מיילן ווייט פון שווייגער, און
 נישט וויסנדיק פון שווייגער, האָט אין אַ טיפן
 וואַלד אַ ייד געוואוינט, אַ קיילן-ברענער. האָט
 אַ שטיבל אין וואַלד און אַן איווון געדונגען, אויך ביי אַ גראַף.
 נאָר דער ייד איז אַן אַרעמער געוועזן און אַ שווערע פרנסה
 געהאַט: זאַמלען דאָס אָפגעפאַלענע פון ביימער, זומער —
 אָפגעדאַרטע צווייגן, ווינטער — קאַרע געפלאַצטע פון פראַסט
 און נאָך יעדן געוויטער — דאָס אָפגעהאַקטע פון דונער און
 אָפגעריסענע פון ווינט, און טראָגן צום איווון און אויף
 קיילן פאַרברענען. — קומט ער פאַרנאַכט אַהיים אַ מידער,
 אַ שוואַרצער... האָט אים אָבער זיין ליבער נאָמען אַ זיס
 טעכטערל באַשערט (דער ייד איז אַן אַלמן געווען), קומט
 זי אים אַקעגן מיט פרייד, און העלפט אים וואַשן און
 איבערטאָן און גיט אים צו עסן און צו טרינקען און מאַכט
 אים פֿיין דאָס געלעגער צורעכט...
 און קאַן ער נישט איינשלאָפן, — און, זייט ער איז
 אַן אַלמן געוואָרן, טרעפט זיך עס אים גאַנץ אָפט — צינדט
 זי אַ קינדל אָן, אָדער, ווען קלאַרע נעכט, שטעלט זי זיך

סעגו דער לבנה צום פענסטערל, און לייענט הויך אירע
הייליקע ספרים אויף „עברי-טייטש“, די מוטער האָט זי
אויסגעלערנט, די ספרים בירושה געלאָזט: צאָינה וראָינה,
קב־הַיִשֶׁר, תחנות פון שרה-בת-טובים... לייענט זי אים
הויר... ער, אַ פראָסטער ייד, הערט זיך איין, ביז די אויגו
קלעפז זיך אים צו, דאָכט זיך אים, אַז יענע לייענט, די
מוטער לייענט, און ער שלאָפט רויק איין, איינגעווינט פון
זיסן קול און די ווערטער די הייליקע..

קומט איר אמאָל אַ זייער האַרץ-ווייכיקע תחנה אין
דער האַנט אַריין, אַ תחנה, וואָס אַ מאַמע זאָגט, ווען זי
בעט זיין ליבן נאָמען וועגן אַ זונג פאַר אַ קינד...
„אוו זע, ליבער, האַרציקער גאָט, פאַר מיין ליבער,
האַרציקער טאַכטער וועגן אַ זונג, אַ זונג אַ פֿשרן“... הויבט
דאָס מיידל אָן צו פאַרשטיין, וועגן וואָס עס גייט, האַקט זי
אָפּ און וויל אָן אַנדער תחנה נעמען, בעט זיך דער פאַטער:

- ניין, טאַכטער-לעבן, ניין... ווייטער לייען... גיב
פֿיר די הייליקע ווערטער אין מויל אַריין, לאָמיק בעטן ביי
גאָט פאַר דיר... אַ האַרץ האָב איך, טאַכטערשי, אַ פֿולס,
נאַר, אַ ייד אַ פראָסטער, קיין ווערטער האָב איך נישט...
מוז זי פאַלגן און לייענט ווייטער און הייטער, הי
שמעקעדיקער בוימל גיסט זיך די תחנה, לאַנג איינגע-
שלאָפן איז שוין דער פאַטער - זי מערקט עס נישט, ער
שנאַרכלט-זי הערט נישט און לייענט... און פֿלוצלינג וועקט
זיך אויף אַ נישט-פאַרשטאַנען בענקעניש אין דעם מיידלס
האַרץ, די יתומישע נשמה האָט זיך צו עפעס פאַרבענקט...
עס קלאָפט זאָס הערצל-קליין, פייכט און נעפלדיק ווערן
די אייגעלעך פאַרדעקט, זי ריין-קינדעריש בלויז, און דאָס

קרעכל ציטערט און ציטערט און ווערט פון באהאלטענע
זרען פייכט...

און אין מיטן — עפנט זיך די טיר און אין איר בא-
היזט זיך א וואנדערלעכע געשטאלט... אין א הויב א
הויכער און א טערקישער שאל, די אויגן לייכטן אזוי
לייטזעליק זיס, אז דאס איינגעשרומפענע פנימל שטראלט.

- טאטעו - חיל זי דעם פאטער וועקן. לייגט אבער
די אלטע א פינגער איבער די לעפצן, ווערט דאס מיידל
שטיל, בלייבט זי, ווי אין א פארפשופטן חלום שטיין. און
די אלטע גייט-צו צום טיש און ועצט זיך, און שטרעקט
אויס די האנט און ציט דאס מיידל זיך צום הארצן צו...

- שרעק דיך נישט, מיידעלע, - זאגט זי - שרה=בת-
טובים בין איך... מיינע תחנונות האסטו געלייענט... און עס
איז א שטילע נאכט, האב איך אין מיין שטילער רו דיין
זיס קול געהערט, בין איך געקומען צו דיר און האב דיר א
מתנה געבראכט...

און נעמט פון אונטער דער טערקישער שאל די מתנה
אפער:

- זע, לייב קינד... אט, סאמעס געשוירענער א
שטיק... אויף א בייטעלע צוגעשניטן... און פעל, אלערליי
קאלירן זיידענע פול, צום אויסנייען דאס בייטעלע... און
פעדעס נאך דערצו זילבערנע, און גאלדענע אויך אפיסל,
און פליטערלעך דערצו, אויך זילבער און גאלד... און אזוי
זעכטו נייט מען, טעכטערל, און אזוי ווערט געשטיקט...
האלט די נאדל פעסט, לויף מיט די פינגערלעך געשיקט...
זעסט א מגן-זודל גייט, און אט בליען בלימעלעך ארויס...
פרישע, ווי אין וואלד אין זומער-צייט... א תמילין-בייטעלע

ציי, א מתנה מאך, פאר דיין באשערטן א מתנה, ווי דיין
ליבע מאמע האט דיין ליבן טאטן געשענקט.
און די אלטע לערנט, און דאס מיידעלע שטיקט און
העפט.

און אז דער פרימארגן בלייט, כאפט זיך דער פאָלער
אויף, די טאָכטער זיצט אליין אין שטוב מיט א תפילין-ציי.
שעלע אין די הענט, סאָמעט, זילבער און גאָלד. . .

ן אז דעם שוויגערס זון איז אלס געוואָרן
 זיבעצן יאָר, האָט מען אים צווייפגעזעצט אויף
 א וועגעלע און געשיקט אין דער וועלט צוויין
 זיך א פּלה זוכן צו שרה-בת-טובים-פּאַנטאַ

פּעלעך...

פּאַרט ער וואַלד-אויס, וואַלד-אייך, איבער דערפּער און
 שטעט, פּלה-מיידלעך ווי זאמד און ערד - קיין איינער פּאַסן
 די פּאַנטאַפּעלעך נישט...

פּאַרט ער א יאָר, פּאַרט צוויי, נישטאָ און נישטאָ, פּאַר-
 לידט ער די אמונה דערין, קערט ער אהיים; ער וועט טאַטע-
 מאמע זאָגן: ס'איז אַ חלום געווען, אַזוינע פּיסעלעך קליינע
 זענען נישט פּאַראַן...

פּאַרט ער אהיים, און פּאַרט, און פּאַרט פון חפּג אַרעפּ,
 און פּאַרפּלאַנדזשעט אין אַ וואַלד, דעמבעס ביט דעמבעס,
 ריזן ביי ריזן שטייען, נישט אויס און נישט איין.

בלייבט ער שטיין, פּרייטאָג איז, די זון גייט אונטער און
 לָאָזט זיך, אַ פּייערדיקע קויל, אַלץ טיפּער און טיפּער אַרעפּ,
 דער אַזונט פּאַלט צו - שטעלט ער זיך, שיר-השירים זאָגן.

און גייט, שיר-השירים זאָגנדיק, אין וואַלד אַרום, האַלט זיך
נאָר פֿון וועגעלע נישט ווייט, און פֿון פּערד, וואָס פּאַשעט
זיך... און שטייל רוישט, ביים אָונב-ווינטל, דער וואַלד,
גלייך ער וואַלט אים, שיר השירים" נאָכגעזאָגט... און שטייל
ווערט און טונקעלער, און פּלוצלינג פּלאַמט צווישן די ביימער
אַפּענסטערל אויף, לויפט ע- צו מיט פּרייד און קלאַפּט אָן:

— וואוינט דאָ אַ ייד!

— אַ ייד!

אַ ייד קומט פֿון שטיבעלע אַרויס, באַווייזט זיך אויף

דער שוועל!

— שלום-עליר! אַ ייד!

— עליכם-שלום. — ענטפּערט דער יונגע־מאַן — קאָן

פֿען האַלטן שבת ביי אייך!

— האַלטן יאָ, — ענטפּערט מיט אַ טרויעריקן שמיכל

דער ייד — נאָר עסן האָב איך נישט וואָס...

— עסן האָב איך, — ענטפּערט דער יונגע־מאַן — און

פּרינקען אויך — קומט מיט מיר צום וועגעלע צו, פֿון אלעם

זען אָנגעגרייט...

אין אַ שעה אַרום נאָך קבלת-שבת זיצן זיי שוין ביידע

נאָך קדיש ביים טיש... און זינגען זמירות, און עסן...

זעט דער יונגע־מאַן, ווי פֿון יעדן מאַכל נעמט דער

אַלטער און איז קיים וואָס טועם אַביסל, און טראָגט באַלד

די רעשט פֿאַר דער טיר אַרויס, מיינט ער, פֿאַר אַ קעלבל צי

אַן עוף... איז ער דאָך נישט אזוי אַרעם דער ייד, פֿאַרוואָס

האַט ער קיין שבת נישט געמאַכט... אַ יונגע־מאַן, פֿרעגט ער

אים.

זאָגט דער אַלטער:

— גיין, אָן אַרעמער קיילן-ברענער בין איך... קיין

קאלב, קיין עופות פארמאג איך נישט. . . נאָר אַ זיס טעכטערל
האַב איך, באַרוועס גייט זי, נעבעך, שעמט זי זיך באַרוועסער-
הייט אין שטוב אַריינצוקומען. . . זיצט זי און עסט פאַר דער
טיר. . .

נעמט דער יונגערמאַן מיט האַרצקלאַפעניש די גאַלדע-
גע פאַנטאַסעלעך פון בוזעם אַרויס און גיט זיי דעם אַלטן
איבער:

— גייט, מעסט זיי אייער טאַכטער אָן. . . צי זיי פאַסן,
זעב. . .

קומט דער אַלטער צוריק:

— זיי פאַסן. . .

ין ביים רייכן שווייגער איז א חתונה געווען.
 ער האט מיטן קוילן-ברענער א שידוך געטאן
 און די חופה האט מען אין שטאט געשטעלט,
 און אז מען איז פון דער חופה געגאנגען, האט
 יך פלוצלינג א געשטאלט באוויזן, אין א הויב א הויכע, אין
 א טערקישער שאל, א פנים אן אלטס, נאָר אויגן לייטזעליקע
 און יונגע, און האט קעגן חתן-כלה מיט א קויליטש געטאנצט...
 און נישט אלע האָבן געוואוסט, ווער דאָס איז.

Printed in Poland

I. L. Perec — Sura Bas Towim

Wyd.: Sp. Wyd. „Kultur - Liga”
Leszno 40. 0000 Warszawa 1927

Druk. „D i w e l t”, Nowellipie 7

צװענטראַלער ביכער־לאַגע

„קולטור־ליגע”

וואַרשע, לעשנא 40 א. 11

